

ຄົບບໍລິບູນ

ໃນ

ພຣະຄຣິດ

ບົດຮຽນທີ 10 ສຳລັບສະບາໂຕທີ 7 ມີນາ, 2026

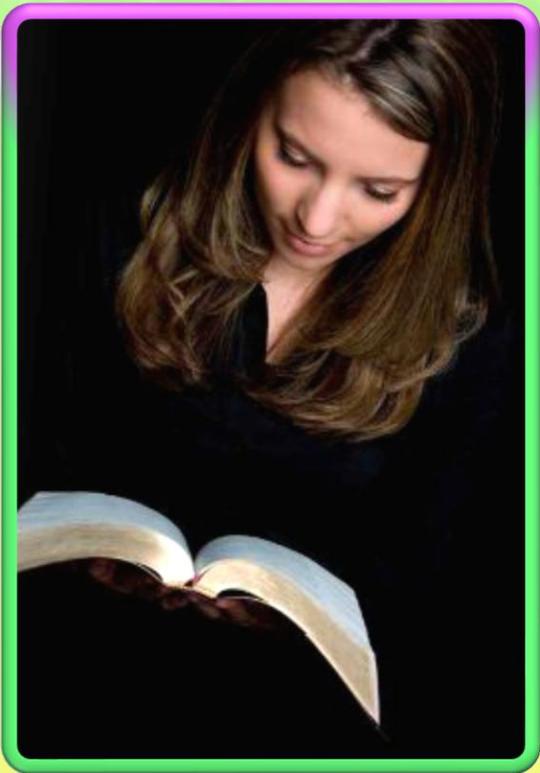
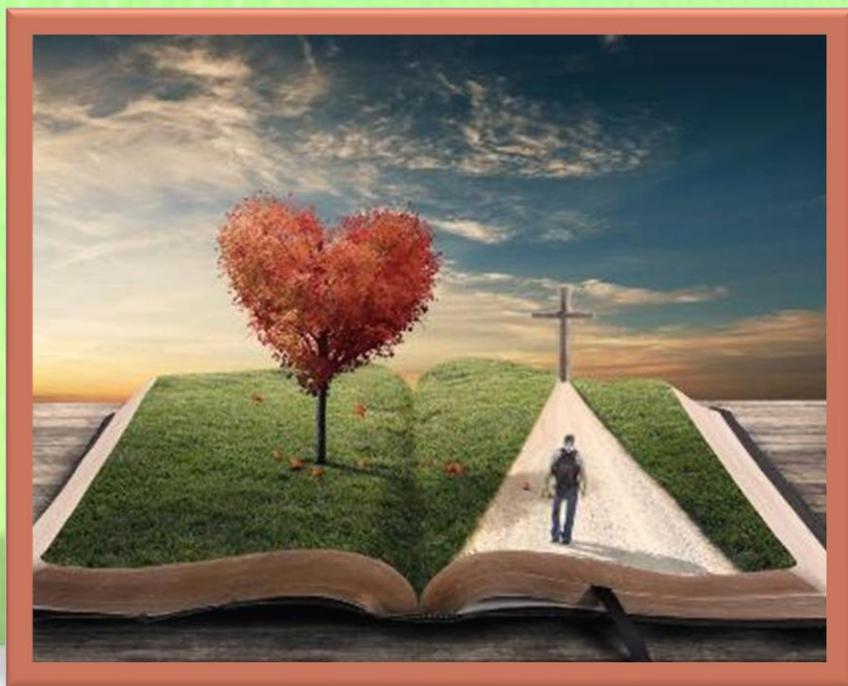
“ເຫດສະນັ້ນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດກ່າວໂທດພວກເຈົ້າໃນ
ເລື່ອງການກິນການດື່ມ ຫລື ໃນເລື່ອງວັນສໍາ
ຄັນທາງສາສະໜາ ຫລືໃນເລື່ອງສະຫລອງວັນ
ເດືອນອອກໃໝ່ ຫລືໃນເລື່ອງວັນສະບາໂຕ
ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນພຽງແຕ່ເງົາຂອງເຫດການໃນ
ອະນາຄົດ ແຕ່ຕົວຈິງນັ້ນແມ່ນພຣະຄຣິດ” ກລຊ
2:16, 17

ນອກຈາກການໄດ້ຮັບການອະໄພຄວາມຜິດບາບແລ້ວ ການມີຄວາມເຊື່ອ
ໃນພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນປະໂຫຍດຫລາຍໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ເຊັ່ນ: ການປອບໂຍນ,
ສະຕິປັນຍາ ແລະ ເລື່ອງອື່ນໆອີກ.

ອຈ.ໂປໂລ ຊວນພວກເຮົາໃຫ້ຢັ່ງຮາກໃນຄວາມເຊື່ອນັ້ນໃຫ້ເລິກ ເພື່ອ
ພວກເຮົາຈະໄດ້ເປັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ອອກຜົນດີ ເພື່ອອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ

ເພິ່ນຍັງເຕືອນພວກເຮົາເຖິງວິທີການທີ່ຈະຢັ່ງຮາກນໍາອີກ: ບໍ່ຄວນຕັ້ງຢູ່
ບົນພື້ນຖານປັດສະຍາຫລືກົດເກນຂອງມະນຸດ, ແຕ່ບົນພື້ນຖານ
ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເທົ່ານັ້ນ

ປະໂຫຍດຂອງຄວາມເຊື່ອ:

- ➔ ການປອບໂຍນ, ການສັນຮະເສີນ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບ (ກລຊ 2:1-5)
- ➔ ຢັ່ງຮາກໃນພຣະຄຣິດ (ກລຊ 2:6-8)
- ➔ ກົດທີ່ຂຽນດ້ວຍລາຍມືໄດ້ຖືກຕຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ (ກລຊ 2:9-15)

ບັນຫາທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອສັ່ນໄຫວ:

- ➔ ວັນບໍຣິສຸດສັກສິດ, ວັນເດືອນອອກໃໝ່, ວັນສະບາໂຕ (ກລຊ 2:16-19)
- ➔ ບັນຍັດຂອງມະນຸດ (ກລຊ 2:20-23)

ປະໂຫຍດຂອງຄວາມເຊື່ອ

ແຕ່ປັນຍານັ້ນຈະຊອກຫາໄດ້ຢູ່
ໃສ? ຢູ່ທີ່ໃດພວກເຮົາຈະຮຽນ
ເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້?
(ໂຢບ 28:12)

ຊຶ່ງສັບສົມບັດແຫ່ງສະຕິປັນຍາ
ແລະ ຄວາມຮູ້ທັງໝົດຊຶ່ງບັງ
ຊ້ອນໄວ້ໃນພຣະໆ
(ກລຊ 2:3)

ການປອບໂຍນ, ການສັນຮະເສີນ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບ

“ເພາະເຖິງແມ່ນຕົວຂອງເຮົາບໍ່ຢູ່ນຳພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ແຕ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາກໍ່ຢູ່ນຳພວກເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ເຫັນພວກເຈົ້າ ພາກັນຢູ່ຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ເຫັນຄວາມເຊື່ອອັນໝັ້ນຄົງຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍໃນພຣະຄຣິດ.” (ກລຊ 2:5)

ເຖິງວ່າ ອຸຈ.ໂປໂລ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກຄຣິດຕະຈັກລາວດີເກອາ ທີ່ເມືອງໂກໂລຊາຍເປັນການສ່ວນໂຕ, ແຕ່ເພິ່ນກໍ່ຮູ້ວ່າຄຣິດຕະຈັກນັ້ນກຳລັງຖືກຄຸກຄາມຢູ່ (ກລຊ. 2:1, 4)

ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ເອງ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເຖິງພວກເຂົາດ້ວຍຈຸດປະສົງທີ່ຊັດເຈນ 3 ປະການ ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຮັບມືກັບອັນຕະລາຍນີ້ໄດ້ (ກລຊ. 2:2):

- ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໝູນຈິດໃຈ, ຊູຈິດໃຈ
- ແລະ ຮວມກັນເປັນໜຶ່ງດຽວໃນຄວາມຮັກ, ຕິດສະໜິດໃນຄວາມຮັກ
- ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຊັບສົມບັດແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນ

ຈຶ່ງຈະສັງເກດຮູ້ໄດ້ຂໍ້ລັບເລິກຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະຄຣິດ

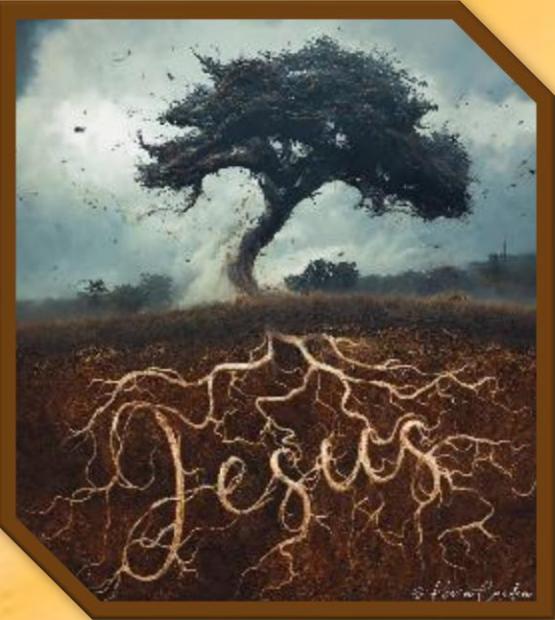

ກ່ອນທີ່ຈະລະບຸເຖິງຄຳສອນທີ່ທຽມເທັດນັ້ນ, ມີຄຳຍ້ອງຍໍ 2 ຢ່າງສຳລັບຊາວໂກໂລຊາຍ: ພວກເຂົາຢູ່ຢ່າງເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ; ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອທີ່ໝັ້ນຄົງ (ກລຊ. 2:5).

ຄຳວ່າ “ຮຽບຮ້ອຍ” ທີ່ ອຸຈ.ໂປໂລ ໄດ້ກ່າວເຖິງນີ້ໝາຍເຖິງ: ລະບຽບວິໄນໃນການນະມັດສະການ ແລະ ໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງຄຣິດຕະຈັກ, ຕ້ອງມີຜູ້ນຳ ແລະ ມີການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ວຽກງານຕ່າງໆແລະສິ່ງອື່ນໆຕ້ອງດຳເນີນໄປດ້ວຍຄວາມເໝາະສົມ. ການເຮັດແບບນີ້ຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ການປະກາດຂ່າວປະເສີດດີຂຶ້ນ ແລະ ຈະປົກປ້ອງພວກເຂົາຈາກຄວາມຜິດພາດບາງປະການ

ຢັ່ງຮາກໃນພຣະຄຣິດ

“ຈົ່ງຢັ່ງຮາກ ແລະ ກໍ່ຮ່າງສ້າງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຂຶ້ນເທິງພຣະອົງ ແລະ ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ ຕາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງສອນມາແລ້ວນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ຈິດໃຈເຕັມລົ້ນດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ.” (ກລຊ 2:7)

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດໂດຍການຍອມຮັບເອົາພຣະອົງ, ບໍ່ແມ່ນການຍອມຮັບເອົາຫລັກຄຳສອນ (ກລຊ. 2:6). ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັກຄຳສອນເຫລົ່ານີ້ກໍມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍ ເພາະມັນຈະນຳພວກເຮົາໄປສູ່ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການປະຕິບັດ. ອຈ.ໂປໂລ ໄດ້ບອກພວກເຮົາຢ່າງໜັກແໜ້ນເຖິງເລື່ອງການໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ “ຕາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງສອນມາແລ້ວ” (ກລຊ. 2:7).

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍ່າງໄປກັບພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາກໍຢັ່ງຮາກລົງໃນພຣະອົງ. ພວກເຮົາເປັນຄືກັບ “ຕົ້ນໄມ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປູກໄວ້, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງຮັບພຣະກຽດ” (ອຊຍ 61:3) . ພວກເຮົາແມ່ນ“ຕົ້ນໄມ້” ທີ່ຍືດໝັ້ນໃນພຣະເຢຊູ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ (ພສສ 1:3).

ຕອນນີ້ ມີຫລັກຄຳສອນຢູ່ 2 ປະເພດ

ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດທີ່ບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ

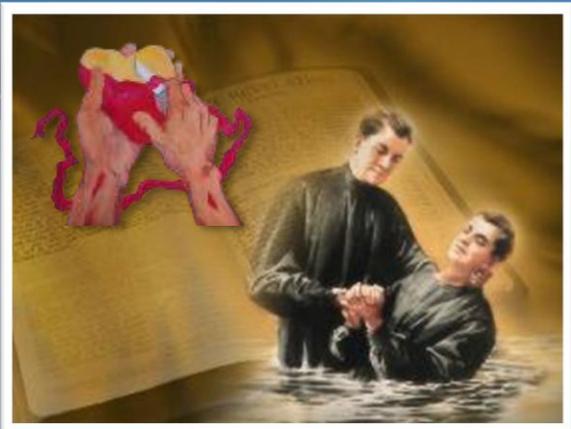
ຕາມບັດສະຍາ, ກົດເກນ, ປະເພນີຂອງມະນຸດ

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ປຸ່ງມລົ້ນດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ (ກລຊ. 2:7)

ພວກເຮົາຖືກຫລອກລວງ, ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຖືກຍາດເອົາລາງວັນຂອງພວກເຮົາໄປ (ກລຊ 2:8, 16, 18)

ກົດທີ່ຂຽນດ້ວຍລາຍມືໄດ້ຖືກຕື່ງທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ

“ພຣະອົງໄດ້ລຶບລ້າງກົດບັນຍັດພ້ອມກົດລະບຽບຕ່າງໆ ທີ່ຜູກມັດຂັດຂວາງພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ຍົກເລີກສິ່ງນັ້ນເສຍ ໂດຍຕອກຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ” (ກລຊ 2:14)

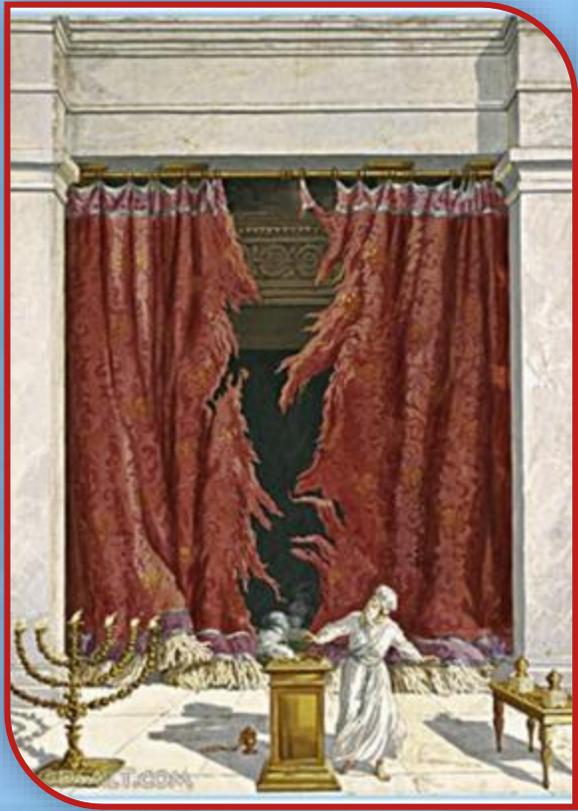

ອັບຣາຮາມໄດ້ຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງລາວກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຮັບພິທີຕັດ (ປຸຖຸມກ. 17:11). ພວກເຮົາຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຢຊູໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາ, ເຊິ່ງເປັນ “ການຮັບພິທີຕັດໃນພຣະຄູຣິດ” (ກລຊ. 2:11–12). ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການຮັບພິທີຕັດບໍ່ຈຳເປັນອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ເມື່ອຊີ້ແຈງປະເດັນນີ້ແລ້ວ ອຈ.ໂປໂລ ຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງວຽກງານຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຫຍັງແດ່?

ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບ (ກລຊ. 2:13)

ພຣະອົງໄດ້ຍົກເລີກກົດລະບຽບພິທີກຳຕ່າງໆທີ່ຂັດຂວາງພວກເຮົາຈາກການເຂົ້າຫາພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ພິທີຕັດ (Col. 2:14)

ພຣະອົງຊົງມີໄຊເໜືອອຳນາດ, ເໜືອຜູ້ມີອຳນາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ (ກລຊ. 2:15)

ອຟຊ 2:14-15 ຊີ້ແຈງວ່າ “ກົດລະບຽບ” ຫລືວ່າ “ຂໍ້ກຳນົດ” ທີ່ເປັນອຸປະສັກແກ່ພວກເຮົາທາງພິທີກຳ, ເຊິ່ງເປັນກຳແພງກັນລະຫວ່າງຊາວຍິວແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ.

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກັງວົນກ່ຽວກັບກົດການປະຕິບັດທາງພິທີກຳຂອງພັນທະສັນຍາເດີມອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະພິທີກຳຕ່າງໆໄດ້ສຳເລັດສົມບູນ ແລະ ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ໃນພຣະຄຣິດ.

ແລ້ວ ພຣະບັນຍັດ 10 ປະການເດ? ພຣະອົງຊົງລືບລ້າງເຊັ່ນດຽວກັນບໍ?

ອັບຣາຮາມໄດ້ຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງລາວກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຮັບພິທີຕັດ (ປຖມກ. 17:11). ພວກເຮົາຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຢຊູໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາ, ເຊິ່ງເປັນ “ການຮັບພິທີຕັດໃນພຣະຄຣິດ” (ກລຊ. 2:11–12). ມີໝາຍຄວາມວ່າການຮັບພິທີຕັດບໍ່ຈຳເປັນອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ເມື່ອຊື່ແຈງປະເດັນນີ້ແລ້ວ ອຈ.ໂປໂລ ຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງວຽກງານຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຫຍັງແດ່?

ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຄຳວ່າ ພິທີກຳ ແລະ ສິນລະທຳ ກ່ອນ:

ພິທີກຳ = ສຳເລັດທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດອີກຕໍ່ໄປ

ສິນລະທຳ = (ພຣະບັນຍັດ 10 ປະການ) ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດເປັນນິຮັນ ບໍ່ໄດ້ຖືກຍົກເລີກ ເພາະບໍ່ແມ່ນພິທີກຳ.

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຍົກເລີກພຣະບັນຍັດ ພຣະອົງມາເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດສົມບູນ, ສົມບູນໝາຍເຖິງຄົບຖ້ວນ (ເຊື່ອ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຢ່າງຄົບຖ້ວນສົມບູນ)

ສ່ວນພິທີຕັດນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍທາງກາຍະພາບ, ເປັນພິທີກຳສະເພາະວັນໃດໜຶ່ງ, ເປັນເງົາທີ່ຊີ້ໄປທີ່ພຣະຄຣິດ ແລະ ສຳເລັດ ຈົບທີ່ພຣະຄຣິດ.

ບັນຫາທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອສົ່ນໄຫວ

ວັນບໍຣິສຸດສັກສິດ, ວັນເດືອນອອກໃໝ່, ວັນສະບາໂຕ

“ເທດສະນັ້ນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດກ່າວໂທດພວກເຈົ້າ ໃນເລື່ອງການກິນການດື່ມ ຫລື ໃນເລື່ອງວັນສໍາຄັນທາງສາສະໜາ ຫລືໃນເລື່ອງງານສະຫລອງວັນເດືອນອອກໃໝ່ ຫລື ໃນເລື່ອງວັນສະບາໂຕ” (ກລຊ 2:16)

ນອກຈາກພິທີຕັດແລ້ວ, ຍັງມີປະເດັນອື່ນໆອີກ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາວຢິວແຕກຕ່າງຈາກ ຄົນຕ່າງຊາດເຊັ່ນ: ພິທີກໍາທາງສາສະໜາ ແລະ ເທດສະການຕ່າງໆ.

ອຈ.ໂປໂລ ໄດ້ອະທິບາຍບົດບາດຂອງພິທີຕັດໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວ. ຕອນນີ້ ກັບການສະແດງອອກທີ່ວ່າ “ປ່ອຍ” ເພິນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມໝາຍຂອງ ການຍົກເລີກ “ກົດເກນທີ່ຂຽນດ້ວຍລາຍມື”

(ກົດທາງພິທີກໍາ): ການເຮັດຕາມພິທີກໍາຕ່າງໆ ແລະ ຈັດເທດສະການຕ່າງໆນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ບັງຄັບໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດອີກຕໍ່ໄປ. ເພາະວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ໃຫ້ພິທີ ຕ່າງໆຈົບລົງແລ້ວ ທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ (ມທ 27:51; ກລຊ 2:16).

ເບິ່ງຄືວ່າ ອຈ. ໂປໂລ ໄດ້ເອົາຂໍ້ພຣະຄໍາຂອງທ່ານ ໂຮເສອາ ມາກ່າວ 2:11 ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມມ່ວນຊື່ນທັງໝົດເຊັ່ນ: ບຸນປະຈໍາເດືອນ, ປະຈໍາອາທິດ ແລະ ການຊຸມນຸມໃນເທດສະການຕ່າງໆ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນພຽງ “ເງົາທີ່ຈະມາ ໃນພາຍພາກໜ້າ” ເຊິ່ງເງົານີ້ຊີ້ໄປທີ່ພຣະຄຣິດ, ເມື່ອພຣະຄຣິດສິ້ນພຣະຊົນ ເທິງໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ພິທີກໍາເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງບໍ່ຈໍາເປັນອີກຕໍ່ໄປ

ແລ້ວວັນສະບາໂຕຖືກຍົກເລີກໄປນຳກັນບໍ?

ບໍ່ເລີຍ, ວັນສະບາໂຕ ບໍ່ແມ່ນເງົາຂອງພິທີກຳຕ່າງໆ ແຕ່ເປັນວັນບໍລິສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ການຊົງສ້າງໂລກ ສະນັ້ນ ວັນສະບາໂຕຈຶ່ງແຕກຕ່າງໄປຈາກພິທີກຳອື່ນໆໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ວັນສະບາໂຕໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ມະນຸດ ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະເຮັດຄວາມຜິດບາບ, ກ່ອນທີ່ຈະມີຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ກ່ອນທີ່ຈະມີພິທີກຳຕ່າງໆ. ແລະ ວັນສະບາໂຕກຳຈັດຢູ່ໃນ 1 ໃນ 10 ຂໍຂອງພຣະບັນຍັດ 10 ປະການ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຂຽນດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເອງເທິງແຜ່ນຫີນ. ໃນຂະນະທີ່ກົດລະບຽບ, ພິທີກຳຕ່າງໆ ໂມເຊເປັນຜູ້ຂຽນລົງໃນມ້ວນຫ້າງສີດ້ວຍມື. ວັນສະບາໂຕບໍ່ແມ່ນເງົາຂອງການສິນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ ແຕ່ເປັນອະນຸສອນທີ່ສື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງ: ການຊົງສ້າງ, ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ, ການພັກຜ່ອນໃນພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ ບໍ່ໄດ້ຍົກເລີກວັນສະບາໂຕ.

ພິທີກຳເນັ້ນໄປທີ່ພຣະເຢຊູ ແຕ່ ວັນສະບາໂຕເນັ້ນໄປທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງ, ພິທີກຳເລີ່ມທີ່ພູເຂົາຊົນາຍ ແຕ່ວັນສະບາໂຕເລີ່ມທີ່ສວນເອເດັນ ພິທີກຳຈົບທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແຕ່ ວັນສະບາໂຕດຳລົງຢູ່ຕະຫລອດການ ທັງໃນໂລກນີ້ ແລະ ໂລກໜ້າ

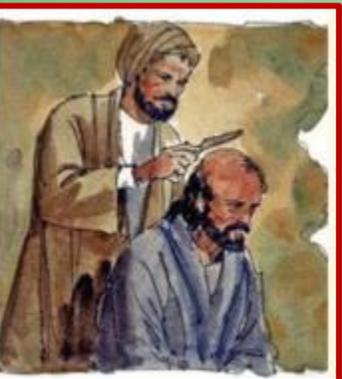
ກົດບັນຍັດຂອງມະນຸດ

“ສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນຕ້ອງເກີດວິບັດເມື່ອໃຊ້ມັນ ຊຶ່ງເປັນຫລັກທຳ ແລະ ຄຳສອນຂອງມະນຸດ”

(ກລຊ 2:22)

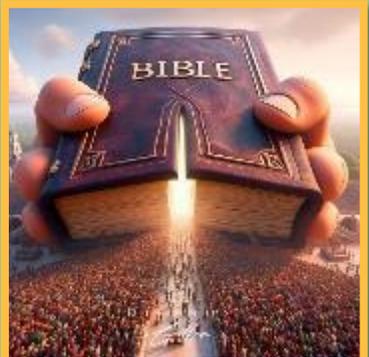
ຄູສອນທຽມເທັດທີ່ ອຈ.ໂປໂລ ໄດ້ກ່າວເຖິງຫລາຍໆຄັ້ງໃນຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນກໍຄື: ການທີ່ຊາວຢິວໄດ້ສອນວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດຕາມພິທີກຳ ແລະ ກົດຕ່າງໆເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ (ກຈກ 15:1, 5). ກົດເກນເຫລົ່ານີ້ຍັງລວມໄປເຖິງກົດເກນຫລາຍໆຢ່າງທີ່ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນ

ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາເຖິງເຫດຜົນ ຂອງອຈ.ໂປໂລຮ່ວມກັນ. ໃນການຮັບບັບຕິສະມາ ພວກເຮົາໄດ້ຕາຍຈາກ "ຫລັກການພື້ນຖານຂອງໂລກ" ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະຄຣິດ ຖ້າວ່າພວກເຮົາຍັງຄົງກັງວົນກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຕາມກົດ ແລະ ທາງພິທີກຳຕ່າງໆຂອງມະນຸດເຊັ່ນ: ພິທີກຳເຮັດໃຫ້ໂຕເອງບໍ່ຮື້ສຸດ (ຢ່າຈັບ, ຢ່າຊົມ, ຢ່າແຕະຕ້ອງ...) ສະແດງວ່າ ພວກເຮົາຍັງຄົງຢູ່ໃນໂລກນີ້ (ກລຊ. 2:20-22).

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ອຈ.ໂປໂລ ໄດ້ບອກຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ, ສຳລັບຊາວຢິວແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ສືບຕໍ່ເຮັດພິທີກຳນີ້ຍ້ອນພວກເຂົາເອງໄດ້ມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບມັນ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຖືວ່າພິທີກຳເຫລົ່ານີ້ມີຄຸນຄ່າທາງສິນລະທຳສຳລັບພວກເຂົາເອງ. ເຖິງວ່າແທ້ຈິງແລ້ວ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ເປັນປະໂຫຍດໃນການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຕາມ (ກລຊ. 2:23).

ໃນຂໍ້ສະຫລຸບ: ພວກເຮົາຄວນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳສອນ, ຮັບການຊີ້ນຳ, ແນະນຳຈາກພຣະຄຳພີເພາະໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຈາກກົດລະບຽບຕ່າງໆທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ.

ອະທິບາຍເພີ່ມ

ບົດ ຫລື ກົດ ບັນຍັດຂອງມະນຸດ ແມ່ນຫຍັງ ແຕກຕ່າງຈາກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ?

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໃນພຣະທໍາ ມັດທາຍ 15:9 ວ່າ: ພວກເຂົາເອົາຄໍາສັ່ງສອນຕາມທໍານຽມຂອງມະນຸດ ມາຕູ່ຫາວ່າເປັນຄໍາສັ່ງສອນຂອງເຮົາ ບໍ່ຮູ້ບົດຄື: ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ເພີ່ມທໍານຽມຂອງມະນຸດພວກເຂົາເອງ ເຂົ້າໄປເໝືອຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນ: ການລ້າງມືກ່ອນການກິນອາຫານ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນບົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ກົດບັນຍັດຂອງມະນຸດ: ມະນຸດຊຽນຂຶ້ນເອງ

ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ: ພຣະອົງມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດປະຕິບັດ

ກົດບັນຍັດ ຫລື ບົດບັນຍັດຕ່າງໆທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນເອງນັ້ນເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ ຖ້າວ່າ ກົດນັ້ນມັນມາ ແທນທີ່ ຫລື ມາບົດເບື້ອງ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສັບສົນ, ເຮັດໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈຜິດ ຫລື ສະດຸດຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຂັດກັບພຣະຄຸນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍທໍາລາຍຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ.

“ຄຣິສຕຽນປຽບເໝືອນຄຣີກັບຕົ້ນ ເຊດາ ແຫ່ງເລບານອນ (the cedar of Lebanon). ຂ້າພຣະເຈົ້າເຄີຍອ່ານມາວ່າ ຕົ້ນໄມ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ຢັ່ງຮາກລົງໄປໃນພື້ນດິນແບບສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຢັ່ງຮາກລົງໄປແບບເລິກໆໃນຜືນແຜ່ນດິນ ແລະ ຢັ່ງຮາກລົງໄປເລື້ອຍໆເພື່ອທີ່ຈະຊອກຫາບ່ອນທີ່ຈະເອົາຮາກຍຶດໄວ້ ຕ້ອງເປັນບ່ອນທີ່ມີຄວາມໜຽວແໜ້ນ. ທ່າມກາງລົມພະຍຸທີ່ຮຸນແຮງ ຕົ້ນໄມ້ຊະນິດນີ້ກໍຍັງຄົງຍຶດໝັ້ນໄດ້ຢ່າງໜັ້ນຄົງບໍ່ລົມລົງ ເພາະໄດ້ຮັບກາຍຍຶດໝັ້ນໂດຍຮາກເຫລົ່ານັ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ ຄຣິສຕຽນທີ່ຢັ່ງຮາກລົງໃນພຣະຄຣິສ ກໍຕ້ອງມີຄວາມສັດທາໃນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງຕົນເອງ, ເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ວ່າເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູແລ້ວ ກໍຈົ່ງໝັ້ນໃຈຢ່າງເຕັມທີ່ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ຄົນບາບໄດ້ຮັບຄວາມລອດ..... ຮຽກແຫຼ່ງຄວາມສັດທາຢັ່ງເລິກລົງໄປ, ການເປັນຄຣິສຕຽນຫລື ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນດຽວກັນກັບຕົ້ນ ເຊດາ ແຫ່ງເລບານອນ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ເຕີບໂຕແບບອ່ອນໆ ຫລື ເຕີບໂຕແບບຫລິ້ນໆ ເທິງຜິວຜືນຂອງແຜ່ນດິນ ແຕ່ຢັ່ງຮາກລົງໄປໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍຶດຕິດຢູ່ແບບນັ້ນຢ່າງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ”